

PEVNEJ
kolik

**LAUREN
BLAKELY**

PEVNEJ
KOLÍK

Copyright © 2017 by Lauren Blakely

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Balzano, 2024

Cover © Daniel Pocar, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5381-9 (pdf)

Lauren Blakely

P E V N E J
K O L Í K

přeložila Martina Balzano

O KNIZE

Ženy často říkají, že je těžký najít dobrýho chlapa.

A pořádnýho chlapa tím spíš.

Právě proto jsem docela úlovek – hodnej, pořádněj chlap, za vodou a to nejlepší na konec... Navíc jsem připraveněj se usadit. Ale žena, se kterou si chci postavit stan, žije na opačným konci země. V takových lesích nechce zabloudit ani jeden z nás. Stačí, když jí odolám celej týden, kdy bude ve městě.

Snažím se.

Přísahám, že se snažím.

Ale ne, nefunguje to.

A po jedný fantastický noci s mojí dobrou kamarádkou Miou jí chci dát léta nocí pod hvězdami. Co je pár tisíc kilometrů, když jde o lásku? Můj plán má ale háček – právě si najala mou agenturu na dobrodružný výpravy. Jestli jsem se k něčemu opravdu zavázal, je to provozovat naprosto čistej byznys. Číslo jedna na mým seznamu železnejch pravidel?

Nespat s klientkami.

Ale co mám dělat, když je tak těžký jí odolat? Dát od ní na krátký skupinový túře po kopcích a stezkách ruce pryč snad

zvládnou, ne? Za chvíli to zjistím a mám pocit, že budu potřebovat nový odznáček za statečnost, protože v lese to bude hodně tvrdý.

PROLOGĚ

Většina žen už narazila na asi tak šest základních typů chlapů.

Pro jistotu si tu sestavu projdeme ještě jednou.

První je až moc cool playboy, kterej neuznává autority a slavnostně přísahá, že se nikdy neusadí. Vedle něj máme v novodobý přehlídce chlapů vypruzenýho bručouna. Tenhle nevrlej vousáč pod zevnějškem kokota, kterej spolu s pletenou čepicí ukazuje světu, skrývá měkký srdíčko. Vedle něj stojí rezervovanéj byznysmen ve třídičném obleku ukrývající hluboká, temná tajemství, která může odhalit jen jedna žena. Ve hře Casting na muže máme i další role: stylovýho dřevorubce, upravenýho otce, hezounka z města, sexy šprta a šmejda se zlatým srdcem.

Věřte mi, když říkám, že dámy na celým světě už slyšely všechny jejich příběhy. Do jednoho.

Vím to, protože jsem je sakra slyšel taky. Slyšel jsem je od kluků a slyšel jsem je od holek. Když vyvedete lidi z jejich komfortní zóny do lesa, mají tendenci vám vyklopit všechno – do posledního šťavnatýho detailu. Upřímně, docela mě překvapuje, že se spolu muži a ženy, ženy a ženy a muži a muži vůbec

dávají dohromady. Je kolem toho tolik zbytečný zátěže, je to jako nějaký zatracený virus.

A já?

Mně stačí málo. Cestuju nalehko. Netahám s sebou zavazadla. Nahodím batoh a můžu vyrazit.

Jsem muž mnoha dovedností. Dejte mi baterku a já rozdělám oheň. Ukažte mi starý telefon a já vyrobím kompas. Jsem takovej ten chlápek, co se umí vysekat z problémů. Umím vyměnit pneumatiku, opravit dřez, vykuchat rybu, otevřít zámek bez klíče a přežít útok medvěda – tohle všechno už jsem zvládl a mám medaile za zásluhy, který to dokazují.

Nebudu lhát. Ženy mívají rády chlapy, kteří makají a nekecají. Proto jsem měl u dam vždycky úspěch. Ale teď už nehledám jenom úspěch.

Jsem připravený na mnohem víc.

Když už je řeč o typech, rád bych si myslel, že to ze mě dělá dobrýho chlapa se vším, co k tomu patří. Jsem jednorozec a nemluví jen o délce mého rohu, jestli chápete, jak to myslím.

Jsem ten typ chlapa, kterej je fit, úspěšnej, bez závazků – a to nejlepší na konec – připravený se usadit.

Říkejte mi čtyřlístek.

Potíž je v tom, že nemůžu mít ženu, kterou chci. Je to sestra mého kamaráda. Ale o to nejde. Klid. Max je cool a nemá žádný problém s tím, že jsem se zabouchl do jeho mladší sěgry.

Problém je v něčem úplně jiným a já mám týden na to, abych to napravil. Teď budu muset vysypat z rukávu všechny svoje speciální dovednosti.

Pojďme na to.

KAPITOLA 1

Lidský bytosti mají tendenci zbytečně moc přemýšlet o nejrůznějších věcech, ale spousta našich dilemat je docela banálních. Buď půjdete na večeři do novýho italskýho podniku, nebo zůstanete doma a uděláte si sendvič s krutí šunkou. Vyperete, abyste měli čistou košili, nebo očicháte obsah koše se špinavým prádlem a vylovíte z něj starou, ale použitelnou košili. Buď si uděláte čas na osmikilometrový běh, nebo na dalších deset epizod *Perníkového táty*.

Pro pořádek, odpovědi jsou italská restaurace, vyprat na šedesát a zašněrovat tenisky.

Stejný přímočarý přístup zaujímám i k aktuální černobílý otázce, kterou mi položila Camilla Montesová, moderátorka lokálních ranních zpráv na WRBC Channel 10.

„Patricku, jak naši diváci poznají, že Chlupáč chce jít na túru?“ zeptá se perfektně modulovaným tónem televizní reportérky, kterej ladí s jejími pečlivě upravenými černými vlasy.

„Pokud vás zajímá, jestli jsou Tygr, Tom nebo Míca připravení stát se dobrodružnou kočkou, můžete vyzkoušet jednoduchý lakmusový test, kterej se hodí pro každýho majitele

domácího mazlíčka.“ Sedím na gauči naproti ní a přeježu Diovi rukou po zádech. Prohne se mi do dlaně a zaduní, jeho vrnění je tak hlasitý, že by Zeus mohl zahájit kariéru na trhu se zvukovými efekty pro kočky. *Rád se předvádí.* Ale na jeho obrazu, kdybych já uměl vrnět jako Al Green, dal bych si záležet, aby to dámy slyšely. „Rád tomu říkám tahací kočka a netahací kočka.“

„Zajímavé. Povězte nám víc,“ pobídne mě zvědavě.

„Vaše kočka vám buď ochotně dovolí nasadit ji kolem chlupatýho krku vodítko, nebo se promění v rosol a dopadne to tak, že táhnete její chlupatej kočičí zadek po podlaze.“ Předstírám, že vláčím bezvládnýho kocoura na vodítku.

„Teď je to naprosto jasné.“ Camilla se nacvičeně zazubí a pak na mě ukáže vyleštěným nehtem. „Ale jak jste věděl, že to máte zkusit s Diem? Chtěl jste prostě slavného parťáka na turistiku, nebo na tom trval on?“

„Poslechl jsem kocoura.“ Nakloním se dopředu a zaparkuju jednu ruku na koleně, kde končí moje kapsáčový šortky, protože vedení stanice má rádo, když jsem na svý vstupy *Tipy a triky, jak si užít báječnou přírodu* oháknutej jako model značky REI. „Z jeho chování jsem poznal, že by se mohl nechat přemluvit. Jednou jsem si například odskočil na chodbu vyhodit odpadky a Zeus se mnou vyšel z bytu a celou dobu šel vedle mě.“ Ztiším hlas, přiložím dlaň k ústům a předstíraným šeptem řeknu: „A nemyslím si, že to bylo *jenom* proto, že v těch odpadcích byly zbytky lososa.“ Camilla se zasměje. „Ale i bez lososa Zeus často vykazoval toto zvědavý chování a tehdy jsem se rozhodl vyzkoušet vodítko.“

„A je z něj Kocour v pohorkách.“ Rozmáchle ukáže na dlouhosrstou kočku, která vedle mě leží s tlapkama jako v bílých rukavičkách složenými před hrudníčkem a spokojeným výrazem na chlupatý tváři. Přísahám, že tenhle týpek je neskutečnej komediant. Narodil se pro kamery. „Můžete našim divákům ukázat, jak kočka, která ráda chodí na túry, snáší postrojek?“

„Myslel jsem, že se nikdy nezeptáte,“ řeknu, vstanu, vezmu z pohovky vodítko a postroj a poplácám se po noze.

Zeus se protáhne, sklouzne po straně pohovky a podívá se na mě.

„Chceš jít na túru?“

Mrskne ocasem dopředu a dozadu.

Hele, netvrdím, že rozumí lidský řeči. Je to koneckonců kočka, ne pes vycvičený Cesarem Millanem. Ale Zeus už ví, jak to chodí, a pozná vodítko, který se mi houpe v ruce. Natáhne krk, skoro jako by mě zval, abych mu ten červený turistický postrojek navlékl přes hlavičku. Nasadím mu ho a na jeho konec připnu vodítko. Zeus si pár metrů vykračuje.

Camillin úsměv se rozzáří stejně jasně, jako když se shora rozsvítí televizní světla. „A je to.“

„Chcete ho zkusit vést, Camillo?“

Její lesklý rudý rty se roztáhnou v širokém úsměvu. „Moc ráda tuhle internetovou superstar provedu.“

Přiložím si prst ke rtům. „Pšššt. Nechceme, aby mu sláva stoupla do hlavy.“

„Kdyby věděl, jak moc je oblíbený, vrněl by blahem.“ Camilla se ujme vodítka a provede Dia po place. „Máme tu něco, co simuluje podmínky na stezkách.“

Camilla doprovodí mého kluka k několika falešným kamenům připraveným pro toto demo, zatímco na obrazovce ve vysílání běží moje online video, ve kterém Zeus šplhá do kopce po nedaleké stezce. Když dojdou ke kamenům, kamera se vrátí ke Camille, která na svých podpatcích kameny obejde, zatímco Zeus po nich vyběhne nahoru a na druhý straně dolů. Poznámka pro mě: sehnat týhle kočce roli v reklamě a vyzkoušet, jestli můžeme odejít na odpočinek a žít z licenčních poplatků od Friskies.

Na druhou stranu já se určitě nechystám zpomalit. Můj život je do slova a do písmene *zatraceně super*. Můj byznys je nom kvete, moje rodina je zdravá a šťastná a moji přátelé se žení a zakládají rodiny. Přesto je něco, čeho bych měl moc rád víc. No, není to něco. Spíš půvabnej, podmanivej *někdo*, s kým si *zatraceně* skvěle rozumím.

Ale teď není čas zabývat se určitou ženou.

Camilla se vrátí ke svému modrému křesílku a já znovu zaparkuju na pohovce vedle svého věrného společníka. Příštích pětadvaceti sekund strávím probíráním bezpečnostních tipů na vycházky pro ty, kteří chodí ven se svou kočkou. Koneckonců pěší turistika s kočkou není pro slabý povahy. Lidé se psy netuší, jak to mají snadný. Pěší turistika s kočkami je úplně jiný kafe, ale stojí za to už jen kvůli fotkám. Je to nečekanej zlatej důl. Když mi moje sestra Evie přinesla tohohle kocoura až ke dveřím a prosila mě, abych mu dal domov, netušil jsem, že to bude zaprvý naprosto v pohodě a zadruhý totálně nejlepší marketing pro moji cestovní kancelář zaměřenou na dobrodružný výpravy.

Když vstup skončí, Camilla mi poděkuje a přejde na reklamu. „Uvidíme se příští týden, Patricku. Napadlo mě, že bychom mohli udělat vstup o první pomoci v lese.“

„Rozhodně.“

„A víte, co bych si strašně přála?“

„Ať je to cokoliv, já to zvládnu,“ řeknu, abych mezi námi udržel pohodovou atmosféru, protože to v profesionálním vztahu funguje nejlíp.

„Co kdybychom udělali vstup o glampingu?“

Potichu se uchechtnu a přejedu si dlaní po krátkých, upravených vousech. „To klidně můžu a taky vám můžu hned teď poradit jednodušeji trik pro stylový glamping, jestli chcete.“

Její čokoládově hnědý oči zajiskří vzrušením. „Povídejte, prosím.“

„Máte u sebe telefon?“

„Samozřejmě. Mám vypnutý zvuk, ale bez svého nejbližšího společníka neudělám ani krok,“ řekne, vytáhne ho z kapsy sukně, odemkne obrazovku a podá mi ho.

Načukám do vyhledávacího panelu pár slov a rychle se mi zobrazí výsledek, kterej potřebuju. Vráťím telefon Camille. „Sem si zavolejte.“

Její reakce je k nezaplacení – na tváři se jí pomalu rozlije úsměv a na displeji se objeví název a číslo hotelu Ritz Carlton.

„Tak výstižné. Co na to říct? Vůbec nejsem outdoorový typ. Ale líbí se mi vaše vstupy. A mé nové stážistce Taylor taky,“ ztiší hlas a podívá se na upovídanou blondýnku, která čeká, až mě bude moct doprovodit z placu. Je to legrační, protože náplní mý práce je najít cestu ven téměř odkudkoli na týhle krásný

zelený zemi. Nemluvě o tom, že jsem hostujícím moderátorem outdoorového vstupu v pátek ráno už několik měsíců.

Pak, protože mám svého chlupatého kámoše rád a nechci ho mučit – a vzít kočku na procházku po chodnících na Manhattanu je jedinečná a strašná forma mučení –, hodím Dia do batohu, navléknu si popruhy a odejdu ze studia s energickou roztleskávačkou po boku, zatímco z mého batohu vykukuje stříbřitá kočičí hlava.

„Nedávno jsem dělala s'mores,“ prohodí Taylor se širokým úsměvem a její jasně modré oči se setkají s mýma. „Byly táák dobrý.“

Její *táák* se protáhne do osmi „á“ a každý z nich je jasná narážka.

„To je super,“ řeknu, protože nemám zájem rozvádět samohlásky ani narážky s někým, kdo sotva prošel pubertou.

„Máte rád s'mores, Patricku?“

„Kdo by neměl rád s'mores?“

„Napadlo mě, jestli byste pro mě neměl nějaké tipy, jak je udělat. Jako, jak se čokoláda a marshmallows dokonale *spojí*?“ Zastaví se u dveří, sugestivně se o ně opře bokem a natočí si na prst pramen vlasů.

A já uvěřím, že doopravdy existuje s'mores porno.

I když jsem hrdej na to, že dělám vůbec nejlepší verzi týhle táborákovy laskominy, odpovím jednoduše, ale jasně. „Všechno záleží na *stárí* jednotlivých ingrediencí,“ řeknu, protože Taylor je dvacet, nanejvýš dvacet jedna. „Tak zase příští týden.“

Rozloučím se a odejdu, nasednu na vlak do centra a pak projdu ulicemi dolního Manhattanu.

Zírají na mě lidi kvůli kočce na zádech?

To si pište.

Užívám si to?

Rozhodně.

Usmívám se a přikyvuju na pozdrav, párkrát zasalutuju a prohodím *jak to jde*, a dokonce i *zamňoukám*, když kolem prochází malá holčička s mámou, ukazuje mi na rameno a něco jí špitá. Jako bych nevěděl, že mi u ucha vrní drsnej kocourek.

Když odbočím do naší ulice, není jedinej, kdo vrní.

Protože přímo před lobby postává jistá žena, kterou velmi rád vidím, s reflexními slunečníma brýlema a v džínách, který lahodně objímají její křivky.

Mia Summersová. Maličká, ale mocná. Nepřehlédnutelnej skřítek s vlnitými vlasy, oříškovými očima, měkkým srdcem a rychlým důvtipem, kterýho prostě žeru.

Potkal jsem ji před několika měsíci, když byla na návštěvě svého bratra Maxe, a můžu s jistotou říct, že si od té doby nárokuje hlavní scénu v mý hlavě.

Když Miu vidím, když s Miou mluvím, když s Miou trávím čas, potvrzuje to mý přesvědčení, že některý věci jsou jednoduchý.

Jako třeba to, jestli kočka táhne celý tělo po podlaze, nebo kurážně klusá vedle vás.

Je to ano, nebo ne.

Černá, nebo bílá.

Bud' vás sestra vašeho dobrýho kámoše přitahuje, nebo ne.

Jen aby bylo jasno, odpověď zní: přitahuje, a to opravdu neskutečně moc.

KAPITOLA 2

Neviděl jsem Miu skoro měsíc, od té doby, co byla naposledy ve městě u Maxe. Neuvědomil jsem si, že se vrátí celý týden před svatbou svého druhého bratra Chase, a moc rád ji zase vidím.

Při pohledu na ni pookřejou doslova všechny části mého těla.

Tím chci říct, že jsem tvrděj jako šutr.

Dobře, fajn. Není to tak, že bych v tuhle chvíli frčel na plnej plyn. Je mi třiatřicet, ne patnáct. Když jde o to „kdy a kde postavit stan“, dokážu se skvěle ovládat. Jen říkám, že mě tahle žena rozpaluje, a když ji vidím, cítím, jak se mi ten pocit rozlévá po těle.

Telefonuje, obočí má stažený a vypadá vystresovaně. Prohrábne si karamelově blond vlasy. Když přijdu blíž, slyším, jak říká: „Rozumím. Ano, rozumím. To se stává.“

A zní to zklamaně.

Což je u týchle ženy, která je sexy jako ohnivej západ slunce, hrozná věc.

Když přestane pochodovat a ukončí hovor, všimne si mě. Nakloní hlavu na stranu, věnuje mi pronikavý pohled, pokrčí čelo a roztomilost jejích dolíčků mě málem zabije. Těká očima

ode mě k Diovi a pak ukáže na mýho krasavce. „Nevím, jestli ti to už někdy někdo řekl...“

Zvednu obočí. „Povídej. Co by to mohlo být?“

Sklopí pohled k zemi a znovu vzhledne ke mně. S kamennou tváří prohlásí: „Ale máš každou tkaničku jinou.“

Podívám se dolů na červenou tkaničku v pravý turistický botě a oranžovou v levý. „To je pravda. Ta druhá červená se mi zamotala u kmene stromu na stezce u řeky Hudson a já ji musel obětovat tkaničkovým bohům.“

„Jsem si jistá, že byli z takové oběti celí nadšení,“ řekne Mia a mně se moc líbí, že i když jsem ji už nějakou dobu neviděl, povídá si se mnou, jako bychom se viděli včera. Žádný pozdravy, objímání, žádný jak se máš. Ne že bych něco namítal, kdyby mi padla do náruče a přátelsky mě objala. Nebo klidně dlouze a významně.

S očekáváním se na mě dívá a já se vrátím k našemu hravému vtipkování o obuvi. „Byli fakt vděční, že se tkanička konečně vrátila domů.“

„Jo a taky,“ řekne a přistoupí blíž. „Věděl jsi, že máš na zádech kočku?“

„Jo?“ Natáhnu krk, abych si viděl přes rameno. „Máš pravdu. Jak se tam dostala?“

Dá si ruce v bok. „Jsi ve velkém průšvihů.“

„Zlobil jsem, jo?“

Štouchne mě do ramene a zahrozí mi prstem. „Jak jsi mi to mohl tajit?“

Povyťáhnou obočí. „Že máme v ulici úžasnou novou italskou restauraci? Otevřeli minulej měsíc, měl jsem v plánu ti to říct.“

Odfrkne a obrátí oči v sloup. „Znám tě už několik měsíců a nezmínil ses, že máš kočku. Přátelé před sebou domácí mazlíčky netají.“

Nebývá ve městě tak často. Nikdy nebyla u mě doma. A já neberu Dia nahoru k Maxovi. Ale nebudu omílat něco, co je nám oběma jasné. Trochu se s ní pobavím. Zafilrtuju si s ní. Protože... to je to, co děláme.

„Měl jsem k tomu důvod.“

Vykulí na mě oči, podupává špičkou, čeká. Prohrábnu si vlasy. Evie říká, že jsou moje světle hnědý vlasy rozcuchaný, a prý je to dobrá věc. Podle ní ženy milují rozcuchaný vlasy. A má pravdu. Moje vlasy jsou u žen velkým hitem, stejně jako další části mého těla.

„Je to dobrej důvod,“ dodám.

„Já čekám, Patricku. Tohle fakt není info, který by sis měl nechávat pro sebe.“

Povzdechnu si, jako bych se chystal na velký přiznání, a pak jí položím ruku na rameno. Protože jsem záludnej bastard a využiju jakýkoliv příležitost se jí dotknout. „Hele, budu upřímněj. Kdybych ti řekl, že mám kočku, která chodí na výšlapy, jezdí načerno v mém báglu a přede jako jazzová superstar, neměla bys jinou možnost, než se do mě zamilovat.“ Zazubím se na ni.

Když se Mia zasměje, zakloní hlavu a vlnitý vlasy jí rozfouká vítr. Je nekomplikovaně krásná. Má svěží tvář a ne moc učesaný vlasy – vypadají rozcuchaný, a jako by je nechávala uschnout bez fénování, a já nemůžu popřít, jak moc mě její nenáročnej styl „dala jsem si sprchu a šla jsem“ vzrušuje. Navíc

má ty nejfantastičtější dolíčky, díky kterým vypadá nevinně, i když mám podezření, že to umí neskutečně rozjet. A pak ty její oči – oříškový se zelenými flíčky. Někdy vypadají měkce, teple hnědý, jindy jako zelený moře ve slunci.

A nechtějte, abych začal o jejím těle – je pevný a vysportovaný, přesně jak se mi to líbí. Ale ze všeho nejvíc mě vždycky dostane její suchej smysl pro humor.

„Jak víš, že bych se nezamilovala spíš do té kočky?“ Vytáhne se na špičky, protože jsem skoro o hlavu vyšší než ona, a pohladí Dia po hlavičce. Zatímco ho Mia škrabká, Zeus jako pravý donchuán zvedne bradu a sugestivně vrní.

A teď jsme úplně stejně vysocí.

Když už ji mám tak blízko, nemůžu si pomoci a užívám si výhled na měkký, sladký křivky nad lemem jejího tílka. Bože, miluju léto a oblečení, který ženy nosí, když se oteplí.

„Ne, my jsme jako jeden,“ řeknu. „A hele, nestyd' se. Můžeš prostě rovnou přiznat, že jsi do mě blázen.“

Mia ustoupí, obrátí oči v sloup a posune si růžovou tašku výš na rameni.

Ukážu směrem k lobby, že bychom mohli jít dovnitř. Její kosmetická firma sídlí v San Francisku, ale Mia tráví čím dál víc času v New Yorku. Když je ve městě, obvykle bydlí v Maxově bytě, pět pater nad mým. Maxe jsem poprvé potkal před rokem a půl, když jsem se sem nastěhoval, a rychle jsme se spřátelili. Ale s Miou jsem se seznámil až před několika měsíci, když začala pravidelně jezdit do New Yorku kvůli byznysu.

Zvedne ruce na znamení, že se vzdává. „Tak jo, tak jo. Díky němu je to hotová věc.“ Víčka se jí zachvějí, položí si ruku na

hrudník a hlasitě napodobí tlukot srdce. „Teď už jsem do tebe blázen.“

„Přesně. Proto jsem kocoura nevytáhl a neukázal ti ho hned první večer, co jsme se potkali. Nebo druhéj. Zeus je naprostej a absolutní kočkolap, a protože si tě vážím, nemohl jsem na tebe tuhle tajnou zbraň vytasit a nedat ti na vybranou.“

„Zeus je docela velký, odvážný jméno. Snažíš se něco vykompenzovat?“ Sklouzne pohledem dolů. Díky bohu, že už mi nestojí.

Ušklíbnu se. „Snažím se vykompenzovat, jak je naprosto a bezmezně úžasnej.“

„A proč je tak úžasnej? Vedle toho, že s tebou očividně jezdí v sajdkáře.“

Dojdeme k výťahu a já bodnu do tlačítka se šipkou nahoru. „Můžeš dělat, že je ti to jedno, ale jsem si jistej, že už jsi slyšela o Diovi, Kocourovi v pohorkách. Na instagramu má přes milion sledujících.“

Zamrká a její sarkastický hry jsou pryč. „Vážně?“

Zatímco čekáme, popadnu telefon, otevřu feed Kocoura v pohorkách a ukážu jí pár nejnovějších fotek: mýho chlupatýho chlapíka na klikatý horský stezce, fotku, na který chilluje na zádi kánoe, když pádluju přes jezero, fotku, jak po kmeni pokácenýho stromu přebíhá přes horskej potok.

Pak mojí oblíbenou – Zeus na louce zvedá tvářičku se zavřenýma očima ke slunci a užívá si paprsků po osmikilometrovým výšlapu v horách, kde nebylo nic jinýho než nekonečná modrá obloha.

„Páni. Nemůžu uvěřit, že fakt chodí na túry,“ řekne.

„Mohla bys někdy vyrazit s náma, jestli se chceš přesvědčit na vlastní oči.“

Zasměje se, zavrtí hlavou a poklepe rukou na tašku. „Přijela jsem včera večer. Dneska mám celé odpoledne schůzky, potřebuju projít potenciální dodavatele a marketingové kampaně. Navíc jdu zítra na večeři s Josie a Chasem a Maxem a Henley. Mám prostě moc práce na to, abych si dala pauzu na túru.“

Přijíždí výtah. Nastoupíme a dveře se zavřou.

„To je šílený. Na túru se čas vždýcky najde.“

Ztěžka si povzdechne, tak silně, jako by z ní unikál vzduch. „Mám pocit, že nemám čas se nadechnout, natož jít do posilovny nebo na výlet. Když jsem byla ve městě naposledy, sotva jsem se dostala na laser tag hru s kámošem Dylanem v pátek odpoledne. A právě jsem zjistila, že jeden z našich největších dodavatelů zrušil dohodu ohledně nového čisticího gelu na obličej, na kterém pracujeme,“ řekne a podívá se mi do očí. „A já musím vyřešit, kdo je nahradí.“

Mia před několika lety založila vlastní firmu na výrobu bio kosmetiky a make-upu, který nejsou testovaný na zvířatech. Je to její skutečná vášeň a tvrdošíjně na budování Pure Beauty dře. Ale i když milujete to, co děláte, může si to vyžádat daň. Vidím v jejích očích záblesk vyčerpání, únavy a cítím, jak moc si potřebuje odpočinout.

„To jsem řešila, než jsem si tě všimla. Mluvila jsem s dodavatelem,“ vysvětlí.

Aha, takže jsem měl pravdu. Je zklamaná. „To mě mrzí, Mio. To je blbý.“

„Já vím. Hrozně se snažím a mám pocit, jako bych vlála ve větru.“

„Možná potřebuješ na chvíli vypadnout.“

„To nemůžu.“

„Po pár hodinách venku budeš mít čistší hlavu. A lepší náladu na svatbu, je to už příští týden.“ Hele, nesnažím se jenom uhrát víc času s ní. Z napjatých ramen, těžkýho povzdechu a jejích zklamaných slov poznám, že Mia pauzu potřebuje, klidně i krátkou.

„Vážně?“

„Mio, musíš dobít baterky. Poslyš, jsem si jistej, že svoje pětadvacetihodinový dny umíš vyplnit prací, ale každé potřebuje oddech od monitoru.“

„Až na to, že den má jen čtyřiadvacet hodin, vid’?“

Výtah zpomalí před mým patrem. Když se otevře, postavím se mezi dveře a pokračuju. „Ne pro lidi, jako jsi ty, kteří nějakým způsobem přidali další hodinu, aby toho stihli ještě víc. Udělej si na pár hodin pauzu a odpočiň si. Osvěží ti to hlavu.“

Mia se kousne do rtu. „Snažíš se mě přemluvit, abych se ulila.“

„Zítra je sobota. Pokud je pro tebe volno v sobotu ulevování, máme dost vážnej problém.“

„Co navrhuješ?“

„Navrhuju, abychom si našli flek na sluníčku, dali si něco dobrýho a vypnuli, dokud si nevyčistíš hlavu a neuklidníš se.“

Zlatý skvrnky v jejích očích jiskří, takže duhovky vypadají zelený. „Dobroty mám ráda.“

„Španělský mandle,“ zašeptám tiše.

Mia zamručí.

„Zelený olivy,“ dodám zastřeným hlasem.

Mia se začne ovívat.

„Slunečnicový semínka.“

Zalapá po dechu a jo, erotika se slunečnicovými semínky je mnohem lepší než porno se s'mores. „Jenom mě ladíš.“

„Přísahám, že ne. To všechno můžeš mít.“

„Ale já musím projít ty marketingové kampaně...“

Výtah zarachotí, nemůže se dočkat, až vyrazí do dalšího patra. Zkusím to ještě jednou. „Jestlipak by se našel nějaký vysoký, pohlednej, modrookej a chytřej kolega podnikatel, kterej by na ně s tebou dneska mrknul, řekněme u oběda, aby sis zítra mohla udělat volno a odpočinout si.“

Vidím, že přešla z možná na ano. Mám podezření, že zabralo slovo *oběd*. Zhoupne se na špičkách. „Mohli bychom si objednat jídlo z té nové italské restaurace?“

A oběd je teď můj parták.

„To si piš,“ řeknu a ona se mnou vystoupí z výtahu a zamíří do mýho prostornýho bytu. Odložím batoh a vypustím z něj Dia. Vyskočí ven, a jakmile se jeho bílý tlapky dotknou podlahy, okamžitě začne nadšeně projevovat vřelou náklonnost Miině noze.

Další dvě hodiny trávíme pojídáním těstovin primavera, projížděním jejích marketingových kampaní a debatováním o oblíbených jídlech, který si s sebou vezmeme na čtyřhodinovou túru.

Shodneme se na zmíněných olivách a mandlích a Mia si pak objedná *překvap mě, protože miluju překvapení*.

Po jejím odchodu se doma zabarikáduju a postarám se o vlastní firmu, spojím se s novým manažerem pro západní pobřeží, kterej dohlíží na naše cesty v severní Kalifornii, a taky s kolegy, co se starají o každodenní práci kolem túr, raftingu, kempování a firemních pobytů, který provozujeme na tomhle pobřeží. Odpoledne mi zavolá HR manažerka a hodinu řádek po řádku projíždíme aktualizovanou příručku pro zaměstnance. Začátkem letošního roku jsem měl potíže kvůli průvodci, kterej se na třídením pěším výletě ve Vermontu vyspal se ženatým klientem. Celá situace se dost vymkla kontrole – průvodce zveřejnil na facebooku několik rozzlobených příspěvků o tom, že dostal padáka, a manžel klienta nám vyhrožoval po telefonu. Nakonec z toho sice nic nebylo, ale chvíli to vypadalo hodně vyhoceně. Zpřísnili jsme zásady pro zaměstnance, protože nic víc ovlivnit nemůžeme.

— — ■ — —

Druhej den ráno vstanu brzo, vyrazím na osmikilometrověj běh, a když se vrátím, nasadím Diovi červeněj postroj. Vyfotím ho, jak sedí vedle batohu a jídla na túru, a zveřejním fotku na jeho feedu. Připraveněj na dnešní dobrodružství!

Zavrtím hlavou, protože nemůžu uvěřit, že se ze mě stalo tohle. Chlap, kterej zveřejňuje fotky svý kočky z mobilu.

Ale na druhou stranu, jak bych ho mohl odmítnout, když ho sem Evie přinesla a on na mě poučil zelený oči jako Kocour v botách? Moje sestra je profesionální dohazovačka a jeden z jejích klientů je hasič. Zachránil Dia při požáru skladiště

v Queensu. Protože neměl domov, Evie trvala na tom, abych si ho nechal já, protože sama má trochu alergii.

Takhle jsem přišel ke kočce.

O několik minut později sjedu výtahem do Maxova patra a zaklepu na dveře.

Otevře mi s výrazem bouřkového mraku. „Myslel sis, že si nevšimnu, že jdeš s mou ségrou na celý den ven?“

Jeho snahu hrát roli děsivého velkého bratra ohodnotím protočením panenek. I když se známe sotva dva roky, stal se mým nejbližším newyorským přítelem, částečně proto, že je loajální a spolehlivější a taky má vymazlenejší kulečnickový stůl. Na jeho názoru mi vždycky záleží.

„Já věděl, že ti to dojde, když se objevím u tvých dveří.“

Ale on toho nenechá. Místo toho zavrčí.

Což mě rozesměje. „Kámo, tohle je trochu směšný.“

„Viděl jsem, jak jsi na ni koukal před pár týdny na Henley-ině večírku.“

Max a jeho přítelkyně Henley společně vytunili auto pro televizní seriál a uspořádali večírek na oslavu úspěšného zakončení první sezóny. Nebudu lhát – na tom večírku jsem s Miou strávil trochu víc času, ale nějakou dobu jsme se neviděli a vypadá to, že když je ve městě, vždycky nás to k sobě nějak táhne. Bylo to tak hned od prvního setkání – prostě jsme si sedli.

A to je velkej důvod, proč mě pěkně štve, že žije pět tisíc kilometrů daleko.

Ale když už s tím Max začal, neodolám a trochu ho poladím. „A jak přesně jsem se na ni na tom večírku díval? Jako bych jí

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Pevnej kolík***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.